הרגשתי כמו איש העולם הגדול, כי ידעתי לדבר אנגלית.

אז היה באופנה לא ללכת לצבא. אחרי שברחתי חמש פעמים מלישכת־הגיוס, הם שיחררו אותי. רק מאוחר יו־תר שרתתי בצבא.

ואז יצאתי למסע של שלוש וחצי שנה עם להקת כרמון בעולם. היה לי קטע סולו של רבע שעה, שבו ניגנתי בכלים שונים. כל הבעיות שלי בחיים היו לדאוג איך להיות הכוכב של הערב ואיזה בחורה אני מוצא לערב.

בן 23 וחצי חזרתי לארץ. הלכתי לשלמה צח וסיפרתי לו שיש לי שיר בשביל אילנית, אשתו. התביישתי לה־גיד שגם אני רוצה לשיר.

שלמה צח ביקש ממני להקליט את השירים. הוא לקח את הקסטה ונסע בדיוק לאירופה. אחרי חודש, כשהוא חזר, קיבלתי פעמיים הלם.

התברר ששיר שלי, חופשי ומאו־שר, הוקלט על־ידי אילנית עם תיד־מורת באירופה. צח הודיע לי שהוא יקליט איתי את השיר פמלה, שהיה בקסטה שהגשתי לו. חנה בן־ארי ז"ל כתבה את המילים.

הכניסו אותי לסטודיו והקלטתי את השיר בליווי שתי גיטרות, בלי כינורות ובלי בטיח.

תוך שבועיים זה הפך לשלאגר. אני קיבלתי את זה כמובן מאליו.

תוך שנה הכרתי את איריס רוירסקו. זה היה במופע שהופעתי בו עם אורי גלר. היתה ביננו אהבה מהסרטים. היינו ביחד שנה. נפרדנו בצורה יפהפיה, כי הבנו שיש לנו מנ־טליות שונה. אני ביסודי שוביניסט ו־היא אשת העולם הגדול. היה ברור שחתונה עם איריס לא באה בחשבון.

אחר־כך גיליתי את ליאורה סחה, שהיתה ילדה כשהיכרתי אותה לראשו־נה. הייתי בן בית אצל מישפחת סחה. אני מת על שחרחרות, והיא בת תימן אמיתית. בליאורה ראיתי את השלמות. אשה ממש, ולא אמן עם פנטזיות, כמו איריס.

ליאורה היתה אז בת 19. היתה לי אז דירה בת שלושה חדרים באפקה. היה לי שלאגר. החלטתי: אני מתחתן!

לא רציתי להיות רציני, להתמודד עם הבעיה. פרקתי כל רסן. אך מעולם לא נגעתי בסמים. שתיתי בעיקר בירה. החינוך של אבי עוד בכך. אבי הסביר לי שאין רע בשתיה, כל זמן שאתה שולט בכוס — ולא הכוס בך. השתדלתי שלא לשתות על קיבה ריקה.

אני לא שקרן, ואני אומר לך שב־דרך־כלל שלטתי במצב. נכון שהיו מיקרים שבגלל לחצים הגזמתי. אז התחלתי כבר לשתות בצהריים. ברוך השם, היום אני מתחיל רק בערב.

כמובן, תמיד כשרבים — ממלאים את הכד בטענות. ליאורה חשבה של־התחתן עם בועז זה רק לבלות. ואני, עם המנטליות שלי, רציתי מייד בית ויל־ישבתי עם החבר'ה ושתיתי בירה. הגעתי לביתה של ליאורה ב־5 וחצי לפנות בוקר, הערתי אותה. התחלנו לטייל ברחוב בן־יהודה במשך שעה, עד שאזרתי עוז וביקשתי את ידה. עוד מהילדות היתה לי נטיה להתרגש נורא, ואני סופר בלב עד עשר עד שאני מעז.

החתונה נערכה באולמי שושנים עם אלף אורחים, ובחוץ הצטופפו עוד ארבעת אלפים מעריצים ומעריצות שניסו להיכנס.

ליאורה היתה צעירה והיא אהבה אותי, אבל לא היתה למודת־נסיון. אני הייתי חסר־סבלנות ועקשן. רבנו על שטויות. היא היתה מקנאה כשאיחרתי. היו ויכוחים, אבל בלי היסטריות. רציתי להיות הגבר בבית.

החלטנו להתגרש אחרי שיבעה חודשים. הגירושין היו מאוד מצערים בשבילי. אילו היה לי השכל של היום, ליאורה היתה גם כיום אשתי. אבל הייתי ילד. כיום היא נשואה ויש לה ילד. עד היום אני מבקר אותם בביתם.

הסירחון יצא החוצה

אחרי הגירושין התחילה הירידה התלולה. התחלתי לשתות. הש־תיה עזרה לי. במקום להתמודד, התחל־תי להתפרק. זה היה בירה ונשים. היו לי אז נשים בלי הכרה.

אלן ובועז שרעבי
„אני בכלל לא בטוח שהיא היתה בהריון!"

שרעבי בחתונתו עם ליאורה
„בבועז אסור להילחם – רק ללכת בטוב!"

„התחילה הירידה... התחלתי לשתות... זה היה בירה ונשים... אבי אמר לי: 'אין רע בשתייה, כל זמן שאתה שולט בכוס — ולא הכוס בך'!"

דים. לא הייתי סבלני. היום אני מצטער על הגירושין.

אחר־כך התחלתי לנוע בעולם. זאת היתה דרך הבריחה שלי. כל זה גם לווה בירידה בקאריירה.

ואז, בתקופה הכי קשה שלי, פגשתי חבר — אהוד שמר. כשהוא שמע את השיר שחיברתי, את לי הלילה, הוא נתן לי יד. זה היה כשאף אחד לא הסתכל לעברי. הוא שלף כסף ומימן את הוצאת התקליט.

למרות ההצלחה של השיר, החלטתי לנסוע לאמריקה. שש שנים גרתי בניו־יורק. הייתי מופיע לפני הקהילות היהודיות. כל שבוע היתה לי הופעה במועדון־לילה, עם שירים תימניים ו־אוכל תימני. הקהל היה 90% אשכנזים.

אלון אוליארצ'יק מכוורת ליווה אותי, וכך הוא גילה את השירה התימנית, המסתלסלת.

זאת היתה תקופת מעבר בחיי. בשנה האחרונה גרתי באמריקה עם אורנה. אורנה היתה בת 17 כשהיכרנו לראשונה בארץ. היא היתה מעריצה שלי. מאוחר יותר נישאה לבחור מפינ־לנד וגולדה לה בת.

באחד מביקוריי בארץ פגשתי בה שנית. קניתי כרטיס לה ולבת, והיא הצטרפה אליי. היה לי טוב איתה. היא תמיד אהבה אותי, מאז שהיתה ילדה. וזה כמובן חיזק את המוטיבציה אצלי.

הבעיה העיקרית שלנו היתה אמא שלה, שלא סבלה אותי. היינו רבים. ואז היא עשתה את שטות חייה: היא הלכה והתראיינה אצל עיתון־נשים, וסיפרה שאני שותה — זה היה אחרי אחת המריבות שלנו — ושהיא סובלת. אני נפגעתי נורא. למרות שחזרנו עוד האחד לשני, לא יכולתי לסלוח לה.

אורנה היתה יפהפיה אמיתית, והיתה בינינו כימיה. היא היתה המבקרת הטובה ביותר שלי. היינו יושבים על הספה ואני הייתי מנגן. הביקורות שלה היו תמיד צודקות.

אך ברגע שהיא הוציאה את הסירחון החוצה, אני לא יכולתי לסלוח. למרות זה שהייתי מוכן אפילו לחכות עד שהיא תקבל את הגט מבעלה הפיני. אורנה מצאה בהשמצות שלה דרך להתבלט.

אני לא מחפש אשה מפורסמת, אני